

ἔθν. Ἀρωμαῖα ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

15 Δεμ./1900

Μικροῦλά μου ζανθή, γαλανομάτα,
Πές μου, γιατί με τὸ χαμόγελό σου
Μέ περεχάς, ἅμα σὲ δῶ στή σιράτα,
Καὶ γίνεται φωτιά τὸ μάγουλό σου;

Τάχα νὰ λές, μικρή, πῶς ἂν καὶ γέρος,
Δὲν ἔσβυσε ἀπ' τὰ σωθικά μου ἢ φλόγα;
Ἢ λές καὶ μοιάζω χιόνια μὲς στὸ θέρος,
Σταφίδα πλάγι στήν ἀφράτη ρώγα;

Ἄχ, μὴν ξεχνάς πῶς μιὰ καὶ Χάρο νοιώση
Ὁ ἀχόρταγος θνητός, στιγμή δὲ χάνει,
Μόνο με βιά ζητάει νὰ ξαναιώση,
Μὴν τύχη κι ἀναγάπητος πεθάνη.

Ἔτσι καὶ τὸ ποτάμι ὅσο ζυγώνει
Τὴ θάλασσα, ἀγριεύει καὶ φουσκώνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΑΡ. 1...

Τὴν ναύτη ἔς τὴ βαρκοῦλα τὴν ἀρπάζει
λαχτάρα ποῦ σαλεύει τὰ μυαλά.
Τοὺς βράχους ποῦ προβάλλουν δὲν κυττά-
ζει,
ἀπάνω μόνο βλέπει ἔς τ' ἀψηλά.

Φεβοῦμαι, πῶς τὸ χῶμα θενὰ φάη
καὶ ναύτη καὶ βαρκοῦλα τῶρα δά:
Ἄχ! ἔλ' αὐτὰ τὰ κάμν' ἢ Λωρελάῦ
μὲ τὸ γλυκὸ σκοπὸ ποῦ τραγουδᾷ.

Ἐξεδόθησαν Ν. Λάσκαρη: τὸ «Ἑλληνι-
κὸν Θέατρον», Ι. Ἰωαννίδου: «Ἀπ' τὴς πι-
προδάφνης» ποιήματα, Καλλιρόης Παρρέν: ἡ
«Χειραφετημένη» μυθιστόρημα καὶ Ἀλ. Πάλ-
λη «Μετὰφρασις τῶν γραμμάτων Η--Μ τῆς
Ἰλιάδος».

Νότιος Ροντάκης.